

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 22 oktober 2003
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer 66.74.725/97/26

Griffie nr. 3098

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

- 6130 1. , handelaar, geboren te op
, wonende te ;
- 6151 2. , marktkraamster, geboren te op
, wonende te ;

Beklaagd van : te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

in casu :

De eerste :

A. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 22 oktober 1991 tot 13 oktober 1997 (stuk 26) :

het plaatsen van een houten constructie met zadeldak, van ongeveer 2 meter op 2 meter (stuk 61) ;

2 L: blad

B.

1. **de eerste** : vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 22 oktober 1991 tot 13 oktober 1997 (plaatsen constructie) tot en met datum der dagvaarding en
de tweede : vanaf 12 februari 1998 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 50)

de in sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben ;

2. **de eerste** : vanaf 22 oktober 1991 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 64) :
de tweede : vanaf 12 februari 1998 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 50) :

het in stand houden van een verharding met grind van ongeveer 25 meter op 9 meter (stuk 61) ;

3. **de eerste** : vanaf 22 oktober 1991 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 64) :
de tweede : vanaf 12 februari 1998 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (stuk 50) :

het in stand houden van een houten aanlegsteiger met een lengte van ongeveer 13 meter en breedte van ongeveer 1,50 meter (stuk 61).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B1, B2 en B3 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: poel,

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: _____ geboren op _____ en _____, geboren op _____, wonende te _____

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van inbreng d.d. 02/02/1998 ontvangen op 08/02/1998.

Gezien de processen-verbaal.

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar voordracht van de zaak en in haar eis.

Gehoord de beide beklaagden in hun verdediging, vertegenwoordigd door _____ advocaat te _____ die namens beide beklaagden de gunst tot opschorting van de uitspraak vraagt.

1. De kwalificatie.

De tijdsbepaling in de omschrijving van de ten laste gelegde feiten dient te worden gepreciseerd als volgt:

- vervanging van de vermelding "datum der dagvaarding (lees als bevel tot dagvaarding)" door "09.04.2003".

2. Beoordeling van de feiten.

Volgens de verklaringen in het strafdossier en de behandeling en neergelegde stukken ter terechtzitting, blijkt dat 1' beklaagde en zijn voormalige echtgenote op 22.10.1991, een perceel grond aankochten met visvijver te _____, tussen de autosnelweg _____ en de _____, genaamd ' _____', ten kadaster gekend onder

2° Beklaagde is slechts mede-eigenares geworden via het huwelijkscontract bij haar huwelijk met 1° beklagde op 12.02.1998.

Op 13.01.1992 kwam 1° beklagde van het College van Burgemeester en Schepenen de vergunning om de oeverrand van de vijver te verstevigen onder de voorwaarden die strikt waren omschreven in het advies van de gemachtigde ambtenaar op 29.12.1991 (st. 5 tem 8) In fine hiervan werd ook duidelijk gesteld dat "handelingen met het oog op recreatie verboden zijn", alsook dat "aanplanting van kerstsparrren, en o.a. maaiingen met het oog op een grasplein te bekomen dienen gestopt en het terrein in de oorspronkelijke staat dient hersteld".

Door de burgemeester werd vervolgens op 19.09.1997 aan de Politiecommissaris verzocht proces-verbaal op te maken lastens 1° beklagde "voor het plaatsen van een caravan, het oprichten van een houten constructie, het plaatsen van een houten aanlegsteiger, het aanleggen van een grasplein en het planten van dennen en sparren zonder vergunning". Namens het College van Burgemeester en Schepenen werd ook mededeling gedaan van de bouw misdrijven aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Op 06.10 en 13.11.1997 werd dan ter plaatse opgemerkt dat het domein te koop was gesteld en kon men – omdat het slotvast was – slechts een deel van de gesignaleerde werken vaststellen.

Bij zijn verhoor op 14.01.1999 verklaarde beklagde slechts bestaande constructies te hebben vervangen zoals een bouwvallig hok door een caravan, een klein hok dienstig als toilet door een schutplaats voor materiaal en de rotte planken van de aanlegsteiger te hebben vernieuwd. Gras was er volgens beklagde altijd geweest.

Op 03.06.1999 verklaarde beklagde zich wel bereid de caravan te verwijderen en de houten constructie af te breken.

Op 04.11.1999 werd vastgesteld dat het domein nog steeds te koop werd aangeboden, dat een grindverharding en de houten constructie met zadeldak nog steeds voorhanden waren, evenals de houten aanlegsteiger en het aangelegd grasplein. Enkel de caravan bleek verwijderd te zijn.

Op 08.07.2002 konden geen nuttige vaststellingen gebeuren ingevolge de omheining én de dichte begroeiing.

Daarentegen diende op 10.09.2002 andermaal te worden vastgesteld dat de grindverharding, de houten constructie en de aanlegsteiger nog steeds aanwezig waren, terwijl aan de rand van de vijver het grasplein zichtbaar regelmatig werd afgereden, onverminderd de aanplanting van dennen en sparren langs de kant van de

In een laatste verhoor op 29.11.2002 verklaarde beklagde in onderhandeling te zijn met de Vlaamse Gemeenschap voor de verkoop van het betrokken domein. Volgens beklagde zou het gras door de grindverharding zijn gegroeid, werd de steiger gedeeltelijk overgroeid door riet en waterplanten, dermate dat het meer schade zou toebrengen aan de natuur dan door het er gewoon te laten staan. Dit standpunt werd ter terechtzitting van 24.09.2003 volgehouden.

In termen van pleidooien werden de aan beklagden ten laste gelegde feiten ten onrechte geminimaliseerd. Immers, de hiervoor vermelde termen van de vergunning d.d. 13.01.1992 waren klaar en duidelijk en lieten geen ruimte voor interpretatie. 1° Beklaagde heeft de strikte en bijzondere bepalingen ervan onmiskenbaar grotendeels naast zich neergelegd: herstel in de oorspronkelijke staat (verwijderen van de bouwconstructies) gebeurde niet; aanplanten van (verboden) kerstsparrren gebeurde daarentegen wél, evenals de maaiingen voor een grasplein; verboden handelingen (met het oog op recreatie) gebeurden eveneens (behoud van de grindverharding, steiger en houten constructie, daarenboven werd een caravan geplaatst en het grasplein werd regelmatig gemaaid)

In die concrete omstandigheden de houding van de Vlaamse Gemeenschap hekelen omdat die er als kandidaat-koper belang bij had dat het domein met een procedure was bezwaard ten einde andere kandidaat-kopers af te schrikken en aldus de koop-prijs te drukken, gaat voorbij aan het feit dat 1° beklagde zelf de oorzaak is van

4
4^e blad

deze procedure. Indien hij zich had gehouden aan de voorwaarden van de vergunning was er nooit proces-verbaal opgesteld wegens enig stedenbouwkundig misdrijf. Trouwens, eens er proces-verbaal werd opgesteld (in 1997) en beklaagde herhaaldelijk de kans werd geboden op vrijwillige basis te voldoen aan de gestelde eisen, heeft 1° beklaagde er zich toe beperkt enkel de caravan te verwijderen. Voor het overige ondernam hij niets.

Jegens 2° beklaagde dient te worden opgemerkt dat haar rol weliswaar passief was, doch dat zij door haar huwelijkscontract als mede-eigenares het in stand houden en voortzetten van de strafbare feiten heeft toegestaan en aanvaard.

Gelet op de overeenstemmende gegevens van het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting is aldus genoegzaam bewezen dat beide beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de in de tenlasteleggingen A en B omschreven strafbare feiten wat 1° beklaagde betreft en aan deze in de tenlastelegging B 1, 2 en 3 omschreven, wat de 2° beklaagde betreft.

3. De straftoemeting.

Bij toepassing van art. 65SW dient geoordeeld dat wegens de onderscheiden tenlasteleggingen A en B (in al zijn onderdelen) samen, slechts één straf dient te worden uitgesproken jegens 1° beklaagde. Immers, zijn deze aan 1° beklaagde ten laste gelegde feiten de uiting van eenzelfde strafbare gedraging. Jegens 2° beklaagde dienen de onderdelen der tenlastelegging B samen te worden betoedeld.

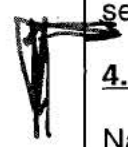
K

Terloops weze opgemerkt dat de instandhoudingsmisdrijven sub B nog steeds strafbaar zijn gesteld in art. 7 van het Decreet van 04.06.2003 houdende wijziging van het DRO, BS 22.08.2003 vernits het betrokken perceel gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, met name in een natuurgebied (st. 15) zoals uitdrukkelijk vermeld is in art. 7 §2.

Beide beklaagden wisten reeds geruime tijd dat zij aan de strijdige constructies een einde dienden te maken, hetgeen nog steeds niet volledig – op het verwijderen van de caravan na – is gebeurd. Uit het verhoor ter terechtzitting bleek trouwens dat 1° beklaagde de verdere toestand zonder meer onveranderd wil laten.

De beklaagden hebben aldus wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand in stand gehouden, in hoofde van 1° beklaagde daarenboven mede tot stand gebracht, minstens gedurende de vrij lange periode voorzien in de tenlastelegging.

Om deze redenen kan niet ingegaan worden op hun verzoek om hen de gunst der opschorting te willen verlenen, waartegen het Openbaar Ministerie overigens ongunstig adviseerde. Een eenvoudige schuldigverklaring zonder meer zou immers geen adequate strafrechtelijke sanctie uitmaken voor de weerhouden strafbare feiten daar het een zekere "permissiviteit" zou impliceren. Evenmin zou het volstaan om hen er de ernst van te doen inzien en/of hen ertoe aan te sporen de stedenbouwkundige regelgeving in de toekomst te eerbiedigen. Om deze doelstelling wél te bereiken komt het in deze instantie terdege aangewezen voor een geldboete op te leggen, weliswaar deels met de gunst van het uitstel omkleed in acht genomen beider representatief vlekkeloos strafrechtelijk verleden.

4. De herstellvordering.

Na onderzoek van de stukken in het strafdossier blijkt dat met betrekking tot het betrokken domein op 08.09.1998 door de gemachtigde ambtenaar werd beslist tot het instellen van een vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand, met name het verwijderen van alle wederrechtelijk geplaatste constructies en verhardingen én het strijdige gebruik (recreatie) te staken, krachtens art. 68 §1a DRO van 22.10.1996, thans art. 149 van het Decreet d.d. 18.05.1999 houdende de Organisatie van de R.O. Er werd tevens aangedrongen om de overtreder een

5e blad
9
1

dwangsom op te leggen van 5.000 (toen nog) Fr. per dag. (st. 15)

Vervolgens werd op 20.01.2000, op 11.12.2001 en op 24.01.2001 door de Procureur des Konings aangedrongen bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ten aanzien van de stedenbouwkundig inspecteur, of hij – naar aanleiding van de aanvullende stukken – de herstelvordering wenst te handhaven, minstens zijn standpunt wilde meedelen. Hierop kwam niet het minste antwoord. (st. 52 ev)

In acht genomen de diverse rappels van de Procureur des Konings, het formeel standpunt van de 1° beklagde dat het gevorderde herstel terzake de grindverharding én de steiger van aard zou zijn de natuur zoals deze zich thans heeft kunnen verder ontwikkelen meer schade zou toebrengen dan herstel, acht de rechtbank het aangewezen terzake het formeel standpunt van de stedenbouwkundig inspecteur te vernemen ten einde te kunnen oordelen of de gevorderde maatregel(en) op heden nog steeds nodig zijn om de sporen van het misdrijf te doen verdwijnen.

Dienvolgens acht de rechtbank het raadzaam haar oordeel nopens de herstelvordering die een maatregel van civielrechtelijke aard is en dus geen gesplitste behandeling uitsluit ook al behoort zij tot de publieke vordering, op tot wanneer er standpunt zal zijn ingenomen door de stedenbouwkundig inspecteur met betrekking tot de huidige toestand, zoals hiervoor uiteengezet.

Gezien de hiernavolgende artikelen :

- Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
- Wetboek van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194;
- Wetboek van strafrecht, art. 40, 65, 66, 50;
- Wet van 29 maart 1962 art. 44§1,1^o, 64 eerste, tweede en laatste lid, 65; Decreet van 22 oktober 1996 art. 42§1,1^o, 66, eerste, tweede en vijfde lid, 68; Decreet van 18 mei 1999 art. 2, 99§1-1°, 146al.1-1°, 147, 149, 204;
- Wet van 29 juni 1964, art. 8 §1, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994, art. 4;
- Wet van 5 maart 1952, art. 1, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 1;
- Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 3, en door de wet van 18 februari 1997, art. 2;
- Wet van 28 juli 1992, art. 71; K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 tot wijziging art. 91 van K.B. 28.12.1950; K.B. 11.12.2001;
- EG Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17.06.1997;
- EG Verordening nr. 974/98 van de Raad van 03.05.1998;
- Eurowet 78 d.d. 26.06.2000 art. 2, 3, 4, 6 en 9; K.B. 20.07.2000;
- Eurowet 77 d.d. 30.06.2000 art. 3; K.B. 20.07.2000

Om deze redenen, de rechtbank, rechtdoende op tegenpraak:

Nopens de strafvordering:

Verbetert de tijdsbepaling voor de tenlastelegging B zoals hiervoor vermeld onder 1.

Veroordeelt de 1° beklagde wegens de tenlasteleggingen A en B in al zijn onderdelen samen, tot een **geldboete** van 100 EURO, vermeerderd met 40 opdecimen, **500 euro** bedragende.

Veroordeelt de 2° **beklaagde** wegens de tenlastelegging B in al zijn onderdelen samen, tot een **geldboete** van 100 EURO, vermeerderd met 40 opdecimen, **500 euro** bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, iedere uitgesproken geldboete zal kunnen **vervangen** worden door een **gevangenisstraf** van **1 maand**.

Overwegende dat de **veroordeelden** nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden en dat men hopen mag dat zij zich voortaan niet meer zullen misdragen, gelast gedurende een termijn van **3 JAAR, GEWOON UITSTEL** van de **tenuitvoerlegging** van 50 euro van iedere uitgesproken geldboete van 100 euro; de vervangende gevangenisstraf voor het deel der geldboete met uitstel omkleed, bepaald zijnde op 15 dagen.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van **TIEN EURO**, vermeerderd met 40 opdecimen, 50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens elke beklagde.

Legt ieder der veroordeelden bovendien een vergoeding op van **25 Euro**.

Veroordeelt beide beklagden solidair tot de **kosten** van deze instantie, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van **256,91 euro**, kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde betichtingen

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het perceel genaamd " ", ten kadaster gekend onder

Zegt vervolgens dat wegens de hiérvóór vermelde redenen deze vordering vooralsnog niet kan worden ingewilligd en verzoekt de stedenbouwkundig inspecteur om, in navolging van de herhaalde rappels van de Procureur des Konings (st. 52 ev) standpunt te willen innemen omtrent de huidige toestand, inz. te verduidelijken of hij zijn herstellvordering van 08.09.1998 (st. 15) handhaaft, dan wel aanpast.

Stelt dit aspect van de zaak uit voor behandeling ter terechtzitting van deze Correctionele Kamer op woensdag **28 januari 2004 om 9 uur**.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEEENTWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;

, substituut-procureur des Konings;

, griffier.